

Milí studenti,

blíží se konec školního roku a já cítím potřebu se veřejně – zejména pro Vás – vyjádřit k situaci, která nyní na gymnáziu panuje. Doufám, že tak učiním přítrž spekulacím kolem svojí osoby a desinterpretacím celkového dění, kterých bylo po uplynulý rok více než dost.

Nechci se zaobírat všemi událostmi, které se v uplynulých měsících odehrály, protože tyto informace si lehce najdete na webových stránkách <http://ujma-za-petici.cz/> . Každý den tam nyní přibývají články z novin a shlédnout můžete i reportáže z televizních zpráv.

Moje motivace k sepsání tohoto dopisu je ale jiné povahy. Mnozí z Vás jistě vědí, že s koncem školního roku s největší pravděpodobností **skončí** – snad alespoň prozatím – i **moje působení na naší škole**. Není to proto, že bych sama chtěla odejít. O školu a její „život“ mi šlo vždy především a půjde i nadále, ať v ní již jsem či nejsem – toto Vám mohu slíbit.

I když můj odchod ze školy není dobrovolný, volby postojů a názory, které celé této situaci předcházely, ale dobrovolné rozhodně byly, a nic bych na nich při pohledu zpět neměnila.

Ráda bych zde připomněla větu významného francouzského autora 20. století, Jeana Paula Sartra: „**K čemu je svoboda, ne-li k tomu, aby ses angažoval.**“

Před takovouto volbou stojíme kdokoli z nás každodenně, a nemyslím tím jen angažovanost občanskou – věřte mi, že tam, kde bychom postrádali **soucítí** a kde lhostejnost k osudu druhých by přebíjela naše lidské pohnutky, by se nám žilo čím dál hůře.

Nemohla jsem se proto nevyjadřovat **na podporu studentů**, kteří jsou již jedenáct měsíců vyslýchání kriminální policií za to, že **veřejně vznesli kritiku** – a věřím, že policie či soud snad již brzy konečně posoudí míru její oprávněnosti, případ bude uzavřen a představen konečně v úplnosti veřejnosti.

Nemohu nevyjádřit **úžas a rozhořčení** nad skutečností, že studentské názory a příspěvky k diskuzi mohou být v dnešním čase předmětem vyšetřování policie – a že zejména prostředí, které má studenty vychovávat k statečnému hájení svobody, tedy škola, je příčinou tohoto kriminálního šetření.

Pro mě osobně představuje škola systém sdílených hodnot, v nichž se nikdo neobejde bez vzájemného **respektu** – a chcete-li – i bez **vzájemného porozumění**. Kdo jste zažili mé hodiny snad víte, že toto bylo krédem mé výuky – alespoň mohu s čistým svědomím říci, že jsem se o tyto postoje vůči Vám vždy snažila.

Nyní jsem však volila cestu, kdy **deklaruji podporu studentům**, u nichž si cením odvahy i chuti **nezavírat oči před realitou** a **čelit jí i za cenu vlastní újmy**. Svědčily jsme s kolegyní Kuhnovou v jejich prospěch i na kriminální policii, protože jsme přesvědčené, že represivní kroky, které se v posledních měsících odehrávají, jsou nepřiměřené, vycházejí z politováníhodných pohnutek. Vnímám je navíc jako **nespravedlivé**.

Za sebe – a jistě nejen za sebe, protože lidí z řad rodičů i bývalých absolventů již přibývá - mohu zaručit, že se k policejnímu či soudnímu svědectví dostavím kdykoli znovu. Můj cíl je totiž prostý:

škola má být podle mě místem, kde strávíte hezký čas svého mládí – a kde se máte učit, jak obstát v životě – což obnáší právě i schopnost nést vlastní názory, a kde se máte bát tak maximálně písemky v případě že víte, že jste se opravdu na hodinu ani trochu nepřipravili... toť vše.

Nikdy však nesmí být místem, kde se mladým lidem sahá na jejich důstojnost, kde se nepřemýšlí o jejich trápeních, kde se přezíravě selektují jedni před druhými, kde studenti říkají, že se jim ubližuje „na duši“. Jiný Francouz – také existencialista – Albert Camus prohlásil, že **„přivést k zoufalství duši mladého člověka je zločin, který překonává všechny ostatní zločiny“**.

Nepřeji si, aby pro svoje názory či přesvědčení musel nést nepřiměřené následky kdokoli ze studentů, které jsem učila, či které ze školy znám. A věřte mi, že nyní osud gymnázia – i jednotlivé případné obavy Vaše, budou sledovat i instituce a organizace, kterým není dění na gymnáziu lhostejné. I já se o to, aby se škola proměňovala k lepšímu, rozhodně budu i nadále zasazovat. V tomto smyslu chci tedy jen říci, že nejste se svými pocity a obavami sami.

Asi jsme mohli společně strávit ještě delší – a snad smysluplný čas – mohla jsem Vám předat zajisté dost ve výuce francouzštiny, mohli jsme se dále setkávat u seminářů rétoriky a komunikace – má volba byla ale jiná a následky nesu s plnou zodpovědností. Věřím, že pokud jsem nyní nucena odejít, nadejde opět příležitost, kdy se na školu vrátím. V současném čase však nejsem a nechci být z těch, kdo zavírají oči...a mlčí.

Na závěr chci popřát to samé i Vám – **jděte svojí cestou tak, abyste mohli mít oči pořád dokořán a abyste se za sebe ani druhým nemuseli stydět do očí podívat.**

Srdečně

Milada Záborcová